

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 621/24
10.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Недељковић, адвокат из Београда, Адмирала Вуковића 37, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Милутиновић, адвокат из Београда, Милоја Закића 14, ради дуга, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 1622/22 од 9.10.2023. године, исправљене решењем истог суда П 1622/22 од 5.3.2024.године, у седници већа одржаној дана 10.4.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 1622/22 од 9.10.2023. године, исправљена решењем истог суда П 1622/22 од 5.3.2024.године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 1622/22 од 9.10.2023. године, исправљеном решењем истог суда П 1622/22 од 5.3.2024.године, првим ставом изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 10.000 евра са затезном каматом по стопи коју Европска централна банка прописује на евро почев од 19.11.2011. године, па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са законском затезном каматом, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Другим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 238.975,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11....18/20) тужена је побијала првостепену пресуду у целости. Трошкове другостепеног поступка одређено је тражила.

Тужилац је доставио одговор на изјављену жалбу тужене. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући правилност првостепене пресуде, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да жалба тужене није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7, и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, због чега се она неосновано побија и указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА је свом дугогодишњем пријатељу сада покојном ВВ – супругу тужене, због дугова његовог сина, уз признаницу позајмио дана 19.8.2011. године износ од 9.000 евра са роком враћања до 19.11.2011. године и дана 23.5.2011. године износ од 6.000 евра са истим роком враћања, али он дуг није вратио, а преминуо је дана 10.6.2012. године. После смрти ВВ део дуга од 5.000 евра вратила је његова супруга – тужена тек у септембру 2016. године, а пошто остатак дуга није вратила ни после више позива од стране тужиоца, тужилац је поднео тужбу у овој парници. Тужена је знала за позајмицу, а за признаницу о дугу сазнала је тек пријемом тужбе у овој парници.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је у складу са члановима 395 и 557 Закона о облигационим односима оценио да тужена није вратила дуг на име позајмице у целости, па је обавезао тужену као правног следбеника покојног ВВ, да тужиоцу на име дуга исплати износ од 10.000 евра са каматом у складу са члановима 277 и 395 Закона о облигационим односима по стопи Европске централне банке почев од 19.11.2011. године, као дана доспелости, па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са законском затезном каматом, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Законом о облигационим односима прописано је да су стране у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење (члан 17).

Уговором о зајму обавезује се зајмодавац да зајмопримцу преда одређени износ новца или одређену количину других замењивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исти износ новца, односно исту количину ствари исте врсте и квалитета (члан 557 став 1).

Дужник долази у доцњу када не испуни обавезу у року одређеном за испуњење.

Ако рок за испуњење није одређен, дужник долази у доцњу када га поверилац позове да испуни обавезу, усмено или писмено вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавеза (члан 324).

Имајући у виду да је у поступку пред првостепеним судом несумњиво утврђено да је сада покојни ВВ – супруг тужене узео на зајам од тужиоца износ од 15.000 евра о чему је сачињена признаница и да за живота дуг није вратио, већ је после његове смрти део дуга у износу од 5.000 евра вратила тужена (његова супруга), правилно је првостепени суд обавезао тужену да тужиоцу врати преостали износ дуга од 10.000 евра са припадајућом каматом од доспелости до исплате.

Неосновано је жалбено указивање да првостепени суд није у потпуности поступио по примедбама из решења Апелационог суда у Београду Гж 2791/21 од 15.4.2022. године, да није правилно оценио изведене доказе – исказе парничних странака и сведока да је поверовао исказу тужиоца, а да није поверовао исказу тужене да је дуг враћен, чиме тужена указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 8 Закона о парничном поступку. Оваквим оспоравањем тужена сама оцењује изведене доказе и на свој начин интерпретира чињенично стање. Првостепени суд, је међутим, супротно жалбеним наводима, а поступајући у складу са начелом слободне оцене доказа и ценећи исказе парничних странака и саслушаних сведока, имао непосредно сазнање о начину давања исказа, те је своје уверење које је стекао о истинитости изложених навода исказао кроз оцену доказа у побијаној пресуди и при томе је дао јасне и довољне разлоге због којих је прихватио исказ тужиоца, а није прихватио исказ тужене у делу.

Неосновано се жалбом указује да првостепени суд није оценио извршено суочење парничних странака, као и суочење тужиоца са сведоцима ГГ, ДД и ЂЂ, јер је суочење само радња у поступку, а првостепени суд кроз оцену доказа дао анализу исказа парничних странака и сведока и у складу са овлашћењем из члана 8 Закона о парничном поступку дао јасне и убедљиве разлоге који искључују могућност другачијег чињеничног утврђења и чињенично правног закључка о одлучним чињеницама.

Неосновано је жалбено указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 393 став 2 Закона о парничном поступку да је првостепени суд прекорачио тужбени захтев у погледу одлуке о камати пошто је тужилац тражио исплату главног дуга са законском затезном каматом, јер је првостепени суд правилном применом материјалног права обавезао тужену да на износ главног дуга у еврима исплати камату по стопи Европске централне банке од дана доспелости до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године - дана ступања на снагу Закона о затезној камати (“Службени гласник РС” бр. 119/12), па до исплате, законску затезну камату, при томе имајући у виду да је одредбом члана 4 став 1 Закона о затезној камати прописано да се каматна стопа на потраживања у валути евро одређује у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за осам процентних поена, из чега произлази да је камата на валуту евро по стопи Европске централне банке нижа од законске затезне камате, па се не ради о прекорачењу захтева.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе,

али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилно је првостепени суд у складу са чланом 153 Закона о парничном поступку одлучио о трошковима поступка чију висину је определио сагласно одредбам Адвокатске тарифе и Таксене тарифе важећим у време пресуђења.

Са изложеног применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 и применом члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке.

Како тужена није успела са жалбом, а издатак тужиоца за састав одговора на жалбу од стране пуномоћника адвоката не представља нужан трошак у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, то су у складу са чланом 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку одбијени као неосновани њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у другом ставу изреке.

Председник већа-судија

Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић